

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.627 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2008, alsmede van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Russische nationaliteit verklaren zich op 29 mei 2002 vluchteling.

Op 22 november 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 18 december 2002 stellen verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 154.946 van 15 september 2004.

Op 29 april 2003 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 5 mei 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoekers.

Op 27 juni 2003 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2003 neemt de Commisaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 23 oktober 2003.

Op 21 november 2003 stellen verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 143.247 van 18 april 2005.

Op 24 maart 2005 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 29 juli 2005 neemt de Commisaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 24 augustus 2005 stellen verzoekers beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. In hoofde van verzoekster wordt dit beroep zonder voorwerp daar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 november 2005 de beslissing neemt waarbij de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 29 juli 2005 ten aanzien van verzoekster wordt ingetrokken.

Op 29 november 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van verzoekster de nieuwe bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 23 december 2005 stellen verzoekers tegen deze nieuwe beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 26 december 2005 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 november 2007 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 december 2007 dienen verzoekers, ook in naam van hun minderjarige zoon, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 20 november 2008 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 29.05.2002 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hun betekend op 26.11.2002. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en verbleven van 26.11.2002 tot illegaal in België.

Op 29.04.2003 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd 05.05.2003 afgesloten met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun betekend op dezelfde dag. Opnieuw verkozen betrokkenen geen gevolg te geven aan het BGV en van 05.05.2003 tot 27.06.2003 verbleven zij illegaal in België.

Op 27.06.2003 vroegen zij een derde maal asiel aan. Deze aanvraag werd weer afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS op 23.10.2003, hun betekend op 27.10.2003. Vermits zij weer geen gevolg gaven aan het BGV verbleven zij van 27.10.2003 tot 24.03.2005 opnieuw illegaal in België.

Betrokkenen vroegen op 24.03.2005 een vierde maal asiel aan. Weer werd deze aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS dd. 02.08.2005 (asielaanvraag verzoeker), dd. 30.11.2005 (asielaanvraag verzoekster), hun betekend op 03.08.2005 (verzoeker) en op 01.12.2005 (verzoekster). Zij verkozen weer geen gevolg te geven aan het BGV en sindsdien verblijven zij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures (namelijk iets minder dan zes maanden voor de eerste asielaanvraag, zeven dagen voor de tweede aanvraag, vier maanden voor de derde en iets meer dan vier maanden voor de vierde) was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het hebben van een kind verhindert betrokkenen niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekster is bevallen op 15.01.2007. Het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als zodanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. De verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag en het EVRM kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet aantonen op welke wijze het Kinderrechtenverdrag en het EVRM wordt geschonden.

De overige aangehaalde elementen, namelijk de integratie, de bewering dat zij hun geboorteland ontvlucht zijn omwille van ernstige en levensbedreigende problemen, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999, het feit dat zij Nederlandse taallessen en diverse beroepsopleidingen hebben gevolgd, het feit dat zij een ruime kennissen- en vriendenkring hebben en diverse aanbevelingsbrieven voorleggen, de werkwillegheid, de verwijzing naar het blanco strafregister, het feit dat verzoeker werkbeloftes kan voorleggen en dat hij eveneens Engelse taallessen heeft gevolgd, de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 19.10.2007 - aan betrokkenen betekend op 08.11.2007 - inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 28.12.2005 bij de gemeente Waasmunster. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”

Tevens wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 20 november 2008 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden van de maatregel:

• *De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 02.08.2005 (verzoeker) en op 30.11.2005 (verzoekster)

o Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.04.2005. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij voert een exceptie aan van gebrek aan belang wat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing betreft.

3.2. In de repliekmemoirie voeren verzoekers aan dat zij wel een belang hebben bij de vernietiging van het bestreden bevel en dat alleszins verzoekster nog getuigt van het rechtens vereiste belang, omdat het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2007 enkel werd ter kennis gebracht aan verzoeker en hun kind en niet aan verzoekster. Ten opzichte van verzoekster geldt er bijgevolg geen vroeger bevel waartegen geen beroep hangende is.

3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, sprake is van twee afzonderlijke bevelen die op 8 november 2007 werden gegeven. Enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt gegeven aan verzoeker en zijn zoon, anderzijds het bevel dat wordt gegeven aan verzoekster alleen. Beide bevelen werden ter kennis gebracht van verzoekers, het ene draagt de handtekening van verzoeker, het andere de handtekening van verzoekster.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat ze een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekers werden reeds op 8 november 2007 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben deze bevelen niet aangevochten zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekers elk reeds het voorwerp

hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoekers kunnen bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging van het bevel kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep tegen het bevel van 20 november 2008 niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

In zoverre huidig beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2008, is het niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1.1. Verzoekers voeren met betrekking tot de eerste bestreden beslissing een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

"Het eerste middel van verzoekers bestaat uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de verplichting tot zorgvuldigheid en redelijkheid en artikel 3 E.V.R.M., doordat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met algemeen gekende informatie over de toestand in Dagestan, terwijl zij bij het nemen van de beslissing, niet alleen alle feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Het is duidelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing met het (alom gekende) reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Russische Federatie waaruit blijkt dat de toestand in DAGESTAN bijzonder precair en gevaarlijk is, zodat afreizen ten strengste wordt afgeraden:

'Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden. Niet-essentiële reizen naar Noord-Ossetië, Karatsjajevo-Tsjerkessië en Kabardino-Balkaria (met inbegrip van de Elbrus regio) worden omwille van het verhoogd risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen eveneens afgeraden.' (bron: <http://www.diplomatie.be/nl/travel/countrydetail.asp?COUNTRYNAMENL=RUSSISCHE%20FEDERATIE>)

Verwerende partij wist, minstens diende op het ogenblik van haar beslissing kennis te hebben van deze gevaarlijke toestand in het land van herkomst, waardoor niet kon worden verlangd van verzoekers terug te keren om aldaar machtiging tot verblijf te vragen.

Ook het Nederlandse Ministerie voor Buitenlandse Zaken stelde in haar reisadvies dd. 14 november 2008 (en op vandaag nog steeds geldend):

"(...) In Noord-Ossetië, Kabardino-Balkarië (incl. Elbrus-regio), Karatsjajevo-Tsjerkessië worden niet-essentiële reizen ontraden, terwijl in Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië en het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan en Tsjetsjenië alle reizen worden ontraden ofwel wordt aangeraden de betreffende gebieden te verlaten. (...) Tsjetsjenië werd jarenlang geteisterd door gewelddadige conflicten. De veiligheidssituatie is sinds 2006 verbeterd, in de buurrepublieken verslechterde de situatie echter. In deze streek loopt men risico getroffen te worden door terroristische aanslagen, ontvoering, ontploffing van landmijnen, gewapend treffen en criminele activiteiten. (...) Dreiging van terroristische aanslagen blijft actueel in de Russische Federatie. Eventueel oplaaien van geweld in Tsjetsjenië kan leiden tot verhoogd risico elders in Rusland, met name in Moskou. Terwijl de geweldssituatie in Tsjetsjenië enigszins is verbeterd, is in de buurrepublieken van Tsjetsjenië, in het bijzonder Ingoesjetië en Dagestan, een trend van toenemend geweld waar te nemen. (...)"

(Bron: http://www.minbuza.nl/nl/reizenlanden/reisadviezen.reisadvies_russische_federatie.html)

Dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de overheid bij het nemen van een beslissing op grond van een regel van voorzichtig bestuur de evenredigheid dient te beoordelen tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in artikel 9.2° lid Vw voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan, de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan zouden onderwerpen (zie R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29).

De zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij werd dan ook zonder meer geschonden.

Bovendien kan de beslissing van verwerende partij ook de toets met het redelijkheidsbeginsel niet doorstaan, omdat geen correcte afweging werd gedaan tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9.2° lid Vw. en anderzijds de praktische haalbaarheid van

de naleving van die voorschriften met de daaraan verbonden ongemakken en vooral risico's voor verzoekers.

Met deze gekende informatie werd door verwerende partij dan ook duidelijk geen rekening gehouden, niettegenstaande verzoekers in hun verzoek reeds gewezen hebben op het ernstig gevaar aldaar en de schending van artikel 3 EVRM.

Dat het de facto uitsluiten en niet in overweging nemen van de door verzoekers aangehaalde elementen op grond van een behandeling in een eerdere aanvraag art. 9.3 dan ook al te eenvoudig is, zeker wanneer uitdrukkelijk door verzoekers (in hun verzoek) werd verzocht met alle elementen samen rekening te houden.

Dat de verplichting tot redelijkheid en zorgvuldigheid dan ook zonder meer zijn miskend."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet werd geschonden. Verwerende partij stelt dat verzoekers geenzins verplicht zijn terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. Bovendien wijst verwerende partij erop dat verzoekers met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Verder stelt verwerende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kunnen worden aangevoerd. De eerste bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekers daadwerkelijk kenmerken en dit conform de toepasselijke rechtsregels.

4.1.3. Verzoekers volharden in de repliekmemoire in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

4.1.4. Verzoekers voeren de schending van artikel 3 van het EVRM aan in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat geen rekening werd gehouden met algemeen gekende informatie over de toestand in Dagestan, het ernstig gevaar aldaar en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, terwijl bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig moeten worden vastgesteld, gewaardeerd en geïnterpreteerd, maar de administratie zich ook op de hoogte moet stellen van alle relevante gegevens. Verzoekers verwijzen hierbij naar een negatief reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en van het Nederlandse Ministerie voor Buitenlandse Zaken. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stellen verzoekers in dit kader verder dat de administratie bij het nemen van een beslissing de evenredigheid dient te beoordelen tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de beslissing en anderzijds de praktische haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die ermee gepaard gaan.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Met deze uiteenzetting duiden verzoekers niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. De gemachtigde van de minister heeft in de bestreden beslissing op omstandige wijze geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en zoals hierna zal blijken is de gemachtigde van de minister niet in kennelijke onredelijkheid tot dit besluit gekomen.

Er dient opgemerkt te worden dat het, met betrekking tot het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en van het Nederlandse Ministerie voor Buitenlandse Zaken, louter om een niet-bindend reisadvies gaat voor Belgen (en Nederlanders) die naar

het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld. Het reisadvies wordt opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadgeving, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het reisadvies van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken dateert van 14 november 2008. Daar de bestreden beslissing werd genomen op 27 oktober 2008, kon de gemachtigde van de minister onmogelijk kennis hebben van deze informatie en er bijgevolg geen rekening mee houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers maken met hun thans aangevoerde betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen, zodat verzoeker geenszins dienstig kunnen verwijzen naar voornoemde adviezen.

Ten slotte voeren verzoekers aan dat het de facto uitsluiten en niet in overweging nemen van de door hen aangehaalde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM, op grond van een behandeling in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, als motivering niet voldoende is.

Verzoekers uiten bijgevolg kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekers in hun huidig verzoekschrift met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, naast de verwijzing naar de reisadviezen, slechts het volgende stellen: *“Met deze gekende informatie werd door verwerende partij dan ook duidelijk geen rekening gehouden, niettegenstaande verzoekers in hun verzoek reeds gewezen hebben op het ernstig gevaar aldaar en de schending van artikel 3 EVRM”*. Uit deze bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk de verwijzing die verzoekers maken naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 26 december 2005 een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet, die het voorwerp is van huidig beroep, werd door verzoekers ingediend op 19 december 2007. De Raad stelt vast dat uit een vergelijking van de twee aanvragen blijkt dat de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 3 van het EVRM die verzoekers aanhalen in hun aanvraag van 19 december 2007, reeds letterlijk werden vermeld ter gelegenheid van hun aanvraag van 26 december 2005, namelijk dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven daar in gevaar is omwille van het feit dat zij van Tsjetsjeense afkomst zijn en dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst voor het vervullen van een formaliteit bovendien een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en dat zij thans uitstekend geïntegreerd zijn in België. Verzoekers halen geen concreet nieuw element aan dat zij zouden hebben aangevoerd in hun tweede aanvraag. De beslissing inzake hun eerste aanvraag werd niet aangevochten en is definitief. Aangezien verzoekers louter de elementen uit de eerste aanvraag herhaalden, kan bijgevolg terecht worden verwezen naar de motivering van de vorige beslissing van 19 oktober 2007.

Bovendien beperken verzoekers zich in het huidig verzoekschrift tot een betoog gesteund op loutere beweringen over de algemene situatie in hun land van herkomst en leveren ze geen persoonlijke en concrete bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. De bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de loutere beweringen van verzoekers en de verwijzing naar algemene reisadviezen in verband met de situatie in hun land van herkomst op zich niet volstaan om aan te tonen dat er een inbreuk is op artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet aangenomen worden.

Zodoende kwam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een juiste feitenvinding tot het correcte oordeel dat de ingeroepen elementen bij de aanvraag van 19 december 2007 reeds ingeroepen werden ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in België, namelijk de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 26 december 2005. De bestreden beslissing steunt op correcte, afdoende, pertinente en ter zake dienende motieven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maken.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

"Het tweede middel van verzoekers bestaat uit de schending van artikel 8 van het E.V.R.M., en art 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 (materiële motiveringsplicht), doordat verwerende partij stelt dat het inroepen van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M., terwijl overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M., dit artikel naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie - en gezinsleven, ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven beschermt, waaronder ook de sociale relaties vallen.

Het begrip "privé-leven" omvat conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties vereisen zelfs geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen en kunnen van zakelijke aard zijn.

Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en is in casu aan de orde zodat artikel 8 E.V.R.M., onverkort dient te worden toegepast

Eerste onderdeel

In casu blijkt uit de stukken genoegzaam dat verzoekers tal van hechte vriendschappelijke relaties onderhoud met tal van personen in België (vrienden, cursisten en buurtbewoners).

In navolging van de rechtspraak van het E.H.R.M. vallen sociale of zakelijke contacten weldegelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. (zie E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996, Chorfi t. België; E.H.R.M. 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).³

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), aft. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M., het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Hoger geciteerde rechtspraak indachtig, werd ook in casu door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 20.12.2007 genoegzaam aangetoond dat zij gedurende lange tijd (thans meer dan 6 en half jaar) in België hebben geleefd en daar persoonlijke sociale en economische banden hebben ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving. Dat evenwel duidelijk is dat verwerende partij bij haar beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening heeft gehouden in het licht van artikel 8 E.V.R.M. met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, en meer bepaald met de sociale relaties van verzoekers met tal van personen in België, gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland om aldaar een aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Wanneer het dossier dan ook met de nodige objectiviteit zou worden bekeken, is het duidelijk dat er geen enkele proportionaliteit bestaat tussen een dergelijke formele vereiste en de ingrijpende gevolgen voor het privé-leven.

Deze louter formele vereiste vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privé-leven en gezinsleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Dat een terugleiding naar de grens immers onmenselijk zou zijn en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken.

In die optiek zou het dan ook onverantwoord zijn om te verplichten een aanvraag te doen vanuit hun thuisland. Tweede onderdeel

Dat uit de bestreden beslissing overigens expliciet blijkt dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met deze sociale relaties van verzoekers, doch verzoekers wil dwingen tot het eerbiedigen van de door art. 9, lid 2, van voornoemde wet voorgeschreven vormvereiste, die vereist dat de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Dat conform de wet van 29 juli 1991 de bestuurshandelingen 'afdoende' moeten gemotiveerd zijn en 'de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen'. Conform de rechtspraak van de Raad van State is de motiveringsplicht evenwel geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening gehouden worden.

Zo werd door de Raad van State reeds zeer pertinent gesteld: "de eerste paragraaf van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven; dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt, dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aankoopt met anderen; dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft;" (RvS nr. 101.547 van 6 december 2001)

Zulks is ook in casu het geval.

Verwerende partij houdt expliciet geen rekening met sociale relaties in het licht van artikel 8, aangezien deze (volgens de verwerende partij) 'niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. vallen'.

Derhalve is ook een schending van de materiële motiveringsplicht voorhanden."

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van de eerste bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat deze op afdoende wijze met redenen werd omkleed, aangezien zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag vermeld zijn. Verwerende partij wijst erop dat op alle door verzoekers aangebrachte elementen werd geantwoord en de gemachtigde van de minister terecht heeft gesteld dat er geen sprake was van buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag van verzoekers onontvankelijk werd verklaard.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM merkt verwerende partij op dat het om een niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van het Rijk gaat en dit geen verboden inmenging vormt op recht van privé- en gezinsleven van verzoekers. Verder stelt verwerende partij dat verzoekers op geen enkele wijze toelichten waarom zij artikel 8 van het EVRM geschonden achten, daar de bestreden beslissing op het gehele gezin betrekking heeft. Bovendien stelt een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM verzoekers niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Verwerende partij wijst erop dat het illegaal verblijf van verzoekers een schending van de openbare orde uitmaakt en dat artikel 8, tweede lid van het EVRM een inmenging van het openbaar gezag toestaat wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de openbare orde. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

4.2.3. Verzoekers volharden in de repliekmemoire in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift.

4.2.4. Verzoekers beroepen zich op de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM en ook op de schending van artikel 8 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet

kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In het bijzonder, met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wordt het volgende overwogen: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”*. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers in het kader van de eerbied voor hun privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Bij verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) houden verzoekers voor dat ook sociale relaties of zakelijke contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoekers wijzen erop dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk geen rekening wordt gehouden met hun sociale relaties. Vervolgens zijn verzoekers, gezien hun vergevorderd stadium van integratie en de vele hechte vriendschappelijke relaties met tal van personen in België, van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van hun privé-, familiaal en sociaal leven uitmaakt die niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Verzoekers voeren aan dat niet wordt afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de bestreden beslissing en de eruit voortvloeiende verwijderingsmaatregel, die een ontwrichting van hun privéleven betekent, gezien het ver gevorderde stadium van integratie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de gevolgen van de beslissing en het privéleven van verzoekers. Er wordt immers het volgende overwogen: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin*

geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM".

Waar verzoekers, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, van mening zijn dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM en dat in de bestreden beslissing expliciet geen rekening wordt gehouden met de sociale relaties van verzoekers, wijst de Raad erop dat de loutere feiten, aangehaald door verzoekers in hun verzoekschrift, namelijk dat zij sterke banden hebben gecreëerd met België, vriendschappelijke relaties onderhouden met personen in België en een integratie van meer dan 6 jaar hebben, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Ten overvloede merkt de Raad op dat het arrest nr. 101.547 van de Raad van State van 6 december 2001, waarnaar verzoekers verwijzen, handelt over de rechtvaardiging van het onderzoek van een asielaanvraag door België terwijl dit overeenkomstig de Dublinovereenkomst van 15 juni 1990 aan een andere lidstaat toebehoort. Het huidige beroep werd echter ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Bijgevolg is deze rechtspraak niet van toepassing op de concrete situatie van verzoekers en kan deze rechtspraak door verzoekers niet dienstig aangevoerd worden.

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoekers bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van het EHRM, niet aantonen dat zij zich bevinden in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten. In het arrest P.G. en J.H./Verenigd Koninkrijk van 25 september 2001 besloot het EHRM tot een schending van artikel 8 van het EVRM omdat er sprake was van gebruik van af luisterapparatuur. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan onder een dergelijke situatie te ressorteren. In het arrest Boughanemi/Frankrijk van 24 april 1996 heeft het EHRM geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden, zodat ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM verzoekers niet dienstig naar dit arrest kunnen verwijzen. Het arrest Niemitz/Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM betreft een situatie waarbij op het ogenblik van de bestreden beslissing het privéleven vooral determinerende activiteiten van professionele en business-gerelateerde aard omvat waardoor de sociale relaties een bijzondere dimensie krijgen die verder reiken dan de loutere alledaagse vrienden- en kennissenkring. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan onder een dergelijke bijzondere situatie te ressorteren. Waar verzoekers tenslotte verwijzen naar het arrest Chorfi/ België van 7 augustus 1996 van het EHRM, wijst de Raad erop dat het voornoemde Hof in deze zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhield, terwijl de heer Chorfi gedurende verscheidene jaren in België school liep en werkte en tal van verwanten had in België, zodat verzoekers ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, ook naar dit arrest niet dienstig kunnen verwijzen.

In het middel verwijzen verzoekers vervolgens naar rechtspraak van het EHRM waarin artikel 8 van het EVRM geschonden wordt geacht omdat de Letse overheid, bij het weigeren van verblijfsrecht aan de verzoekers die niet van Letse origine waren doch op voldoende wijze geïntegreerd waren in de Letse samenleving, er in die concrete situatie niet in geslaagd was een redelijk evenwicht te bereiken tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel en het beschermen van de rechten en de belangen van de verzoekers enerzijds en anderzijds omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk was in een democratische samenleving.

De Raad merkt op dat hoewel dit arrest zegt wat het zegt, verzoekers niet aantonen dat zij zich in dezelfde situatie bevinden, noch dat deze rechtspraak toepasbaar zou zijn op hun eigen situatie. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekers menen

te kunnen aantonen dat zij in België, na er langdurig te hebben geleefd, persoonlijke, sociale en economische banden hebben ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekers in hun aanvraag niet hebben aangetoond dat hun integratie en hun duurzame verbinding met België het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekers in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoekers geen buitengewone omstandigheid is.

Verzoekers laten na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun privéleven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch tonen verzoekers aan dat er een wanverhouding bestaat tussen hun belangen en de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hun vrijstellen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekers, als gezin, van elkaar worden gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land worden verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privéleven van verzoekers niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.